

[Bertel Haarder]

overhovedet ikke – men det er et lille bidrag til at give medlemmerne af disse organisationer mulighed for deres eget vedkomme-nde at sige, at nu vil de altså ikke være med mere, uden at de af den grund skal berøves deres borgerlige rettigheder.

Hr. Ole Henriksen lægger megen vægt på, at det kun er nogle ganske få promise, det vedrører. Ja men hvad gør det så? Hvorfor er det så stort et problem, hvis det er så få? Hvordan kan et tidligere folketingsmedlem, Aage Andersen, i radioen puste sig op til, at dette er at smadre statens samarbejdsudvalg? Når det er så få, at det sandsynligvis kun er på nogle ganske enkelte områder, der vil komme til at sidde uorganiserede i samarbejdsudvalgene, hvordan kan sagen så pludselig pustes op til at være så vigtig? Det synes jeg ikke vi har fået nogen forklaring på.

Finansministeren opregnede en række ting, han havde fået at vide af tillidsmanden på den arbejdsplads, som er omtalt i bemærkningerne, og jeg kan bekræfte de tal, tillidsmanden er kommet med. Dem har jeg også fået af de medarbejdere, sagen vedrører, og de passer. Det er 7 ud af 18, og tager vi hele personalet, er det 29 ud af 63, som ikke er organiseret, og som altså ikke har ét eneste medlem i samarbejdsudvalgene.

Tillidsmanden skrev, at disse ikke-organiserede er med i de øvrige udvalg. Godt. Det er jeg glad for at høre. Men de har ingen som helst garanti for det, og hvis man besluttede at lægge disse andre udvalg ind under samarbejdsudvalget, så kunne man uden videre få de uorganiserede sat ud af dem alle sammen. Det glæder mig, at finansministeren understregede, at de er med i alle udvalg, for det tyder på, at han også synes, det er rimeligt. Hvis finansministeren ikke vil gennemføre dette forslag, så risikerer han altså, at der sker det urimelige, at de bliver forvist fra udvalgene.

Finansministeren opregnede også alle de tekniske problemer, han og hans udmærkede departementschef vil få ved at udmønte dette i et konkret cirkulære. Det får mig til at blive så glad for, at vi har så god en finansminister og så dygtig en medarbejderstab i finansministeriet. Jeg er helt sikker på, at lønnings- og pensionsdepartementet i samarbejde med deres minister vil kunne løse også disse tilsyneladende uoverstigelige vanskeligheder.

Ingerlise Koefoed (SF):

Som tilfreds medlem af Bibliotekarforbundet, som hr. Bertel Haarder jo omtalte før, vil jeg godt gøre hr. Bertel Haarder opmærksom på, at alle, der er medlem af Bibliotekarforbundet, naturligvis har ret til at komme på generalforsamlingen, sige deres mening om den linje, forbundet kører, og prøve at få flertal for at lave den om.

Det er beklageligt, at der er en del medlemmer, der holder sig væk og i stedet for sidder hjemme og brokker sig eller måske brokker sig over for hr. Bertel Haarder. Det er også meget beklageligt, at der er nogle medlemmer, der har valgt at melde sig ud og i stedet for slutte sig nærmere til Danmarks Biblioteksforening og Kommunernes Landsforening, som jeg opfatter som arbejdsgiverforeninger. At stå her og sige, at bibliotekarne ikke kan komme til orde og ikke kan komme igennem med deres meninger i Bibliotekarforbundet, er i hvert fald forkert.

I samme forbindelse vil jeg godt sige, at i bibliotekskommissionens mange underudvalg sad der mennesker, der i hvert fald mig bekendt ikke var medlemmer af Bibliotekarforbundet, og repræsenterede biblioteksfaglige interesser.

Bertel Haarder (V):

Jo, men i kulturministeriets strukturudvalg på rigsbibliotekarens område var det sådan, at tidligere kulturminister Niels Matthiasen sagde: selvfølgelig skal de uorganiserede med. Men da organisationerne klagede, endte det med, at han smed dem ud. Sådan gik det altså dér, så det tyder ikke på, at man har været så rimelig, som fru Ingerlise Koefoed her ville stille det op.

Jeg vil godt til ære for fru Ingerlise Koefoed, som nu kalder mig herop, sige, at den bedste forklaring på, hvad det er, der er galt, kan man finde i et af de sidste numre af Bibliotek '70. Vi har den sædvanlige proletariske forside, og på side 1 skriver et medlem, som hedder Hans Lembøl, følgende:

»Det er rent ud sagt en forbandet uskik, når en fagforening begynder at drive politik og mere eller mindre tager politisk stilling på medlemmernes vegne.

Desværre har denne uskik visse traditioner i Bibliotekarforbundet. Så vidt jeg husker, begyndte det i 1972 med, at BF, Bibliotekar-